

výživu a rovněž že ani její manžel není s to, aby jí přispěl tím, čeho se jí na nutnou výživu nedostává. Důsledkem toho jest považovati žalobkyni po rozumu § 166 obč. zák. za oprávněnu žádati na žalovaném nemanželském otci zaopatření po tu dobu, po kterou pro svou zmenšenou způsobilost k práci není s to, aby si vydělávala, co potřebuje k nutné výživě, pokud její manžel nebude jí moci přispívati částkou, které se jí k právě uvedenému účelu nedostává.

Nejvyšší soud nedal místa dovolání, poukávav k odůvodnění rozsudku odvolacího soudu.

Čís. 611.

Zákon ze dne 30. října 1919, čís. 593 sb. z. a n., o ochraně drobných zemědělských pachtýřů.

Námítky proti oznámenému nároku na prodloužení pachtu nelze uplatňovati sporem, nýbrž jen v nesporném řízení.

(Rozh. ze dne 20. července 1920, Rv II 173/20.)

Dopisem ze dne 1. prosince 1919 oznámili pachtýři manželé Josef Z. a Anna Z-ová ve smyslu § 7 zákona spolku A. jako vlastníku pachtovaných pozemků, že žádají o ponechání pozemků v pachtu na další dobu jednoho roku. Spolek podal zavčas u okresního soudu námítky, ale jen proti Josefu Z-ovi, poukazuje k tomu, že Anna Z-ová spolunájemnicí sporných pozemků nikdy nebyla. O námitkách vydáno bylo usnesení okresního soudu ze dne 23. prosince 1919, že Josefu Z-ovi jako pachtýři pozemků právo na obnovu pachtovního poměru nepřísluší. Ohledně nájemního práva Anny Z-ové bylo v odůvodnění tohoto usnesení uvedeno, že nespornému soudci netřeba o tom se vysloviti již proto, že vlastník pozemků podal námítky pouze proti ohlášce Josefa Z-a na obnovu pachtu, soud tedy nepotřebuje meze žádosti překročovat, když namítající strana výslovně tvrdí, že jen Josef Z. jest pachtýřem, nikoliv jeho manželka. Neboť, když spolupachtýřka pokračování v pachtu v čas ohlásila a námítky ve lhůtě nebyly podány, jest věcí vlastníka, aby dal určiti žalobou, že jí právo takové nepřísluší, aneb povinností spolupachtýřky, aby žalobou své domnělé právo uplatňovala. Po právoplatnosti tohoto usnesení, podal vlastník sporných pozemků na Annu Z-ovou žalobu o určení, že žalovaná nemá nároku na prodloužení pachtu pozemků a jest povinna to uznati, uváděje, že žalovaná žalujícímu spolku zaslala svým právním zástupcem dopis, v němž vyhrožuje, že bude stíhati žalobou pro rušení práv nájemních každého, kdo by jí v konání těchto práv bránil. Dále tvrdila strana žalující, že Anna Z-ová nikdy nájemnicí nebo spolunájemnicí pozemků nebyla, nýbrž nájemcem byl její manžel Josef Z. Obě nižší stolice rozhodly věcně o žalobním nároku.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou předchozích stolic a řízení, jim předcházejší jako zmatečné a odmítl žalobu.

Důvody:

Oprávněno jest dovolání, uplatňujíc dovolací důvod čís. 1 § 503 c. ř. s. a vytýkajíc zmatek čís. 6 § 477 c. ř. s. Arciž opodstatněn jest tento důvod

zmatečnosti z docela jiných důvodů, než které jsou uvedeny v dovolání. Dovolatelka totiž tvrdí, že žaloba tato nepatří na pořad práva, jelikož žalující strana mohla žalovati na plnění, t. j. na odevzdání pozemků. Takto neprávem uplatňuje však dovolatelka ustanovení § 477 č. 6 c. ř. s., jak o tom svědčí zařazení § 228 c. ř. s. vedle právě zmíněného paragrafu. Nemohou se zajisté ustanovení c. ř. s. vzájemně vylučovati, jak by tomu bylo v tomto případě podle názoru dovolatelky, kdy by nepatřila na pořad soukromého práva žaloba určovací, která jest přece šem 228 c. ř. s. upravena a přímo na pořad práva soukromého poukázána. Dovolatelka zaměňuje ve svých vývodech náležitosti o p r á v n ě n ě žaloby určovací s náležitostmi určujícími pořad práva soukromého. Poněvadž však podle §§ 477, odstavce prvý, 494 a 513 c. ř. s. dlužno k důvodům zmatečnosti míti zření z úřední moci, nezáleží na tom, jakými skutečnostmi dovolatelka tuto zmatečnost odpodstatňuje. Žaloba jest označena na první straně slovy »o určení, že žalované nepřísluší nárok na prodloužení nájmu«, a obsahuje žalobní prosbu, by uznáno bylo právem, že žalovaná nemá nároku na prodloužení pachtu pozemků a je povinna to uznati. Tímto konečným návrhem byly soudy podle § 405 c. ř. s. vázány. Žalující strana domáhá se tímto sporem téhož rozhodnutí, jaké bylo vydáno v řízení nesporném u okresního soudu dne 23. prosince 1919 proti Josefu Z-ovi, který si rovněž požadoval pro sebe právo na prodloužení pachtu k pozemkům v žalobní prosbě označeným a to současně se svou manželkou, nynější žalovanou Annou Z-ovou. Dlužno tedy zkoumati, zdali zákon ze dne 30. října 1919, č. 593 sb. z. a n. ponechává pronajímateli na vůli, by námitky proti prodloužení pachtu podle § 11 zmíněného zákona uplatňoval buďto sporem nebo v řízení nesporném. § 12 právě zmíněného zákona neponechává však pochybnosti o tom, že jest jediné nesporné řízení cestou zákonně přípustnou, zamýšlí-li pronajímatel uplatniti námitky proti nároku na prodloužení pachtu. Žalující strana však v nesporném řízení nepodala námitek proti nároku nynější žalované Anny Z-ové, ačkoliv tato podle vlastního tvrzení žalující strany v podání ze dne 8. prosince 1919 nárok na prodloužení pachtu k pozemkům, v žalobní prosbě uvedeným, ohlásila. Žalující strana také ničeho nenamítala proti usnesení okresního soudu, které výslovně pominulo rozhodnutí o nároku Anny Z-ové. Podle § 11 svrchu zmíněného zákona mělo toto opomenutí strany žalující v zápleti ztrátu práva obnově pachtu vůči Anně Z-ové odporovati. Posléze zmíněné zákonné ustanovení mluví všeobecně o ztrátě práva obnově pachtu odporovati a neobmezuje tedy ztrátu tuto na řízení nesporné, nýbrž na veškeré způsoby, jimiž by pronajímatel mohl odporovati nároku na prodloužení pachtu, pročez jest vyloučeno, aby žalující strana mohla sporem uplatňovati své promeškané námitky proti Anně Z-ové.

Čís. 612.

Zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., o zajištění půdy drobným pachtýřům.

Příhláška požadovacího nároku má zásadně býti přihláškou písemnou. Přijal-li však vlastník ústní přihlášku, vyhovující požadavkům § 13 zá-